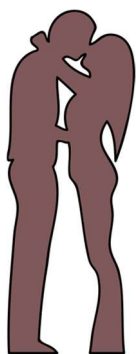

Prvi poljubac

(Franjo Pajur po priči „Prvi kušac“ Sabine Nagy)

Patrik je išao u 4.e razred. Bio je šarmantan, ponekad i arogantan. To je sigurno bilo zbog toga, jer su ga sve djevojčice u školi strašno obožavale. Rekla sam – sve djevojčice. I ja. Priznajem. Ali, znala sam da me Patrik neće ni opaziti. Toliko je prijateljica imao na fejsu da se od njih teško mogao obraniti. Na svakom prstu imao ih je ne znam koliko: sve su ženske bile lude za njim.

Svaki dan sam se veselila velikom odmoru: sad ću ga vidjeti u kantini. Kupit će si pizzu, a ja ću ga izdaleka moći gledati. Kako jede pizzu. Kako se šali s drugima. Kako se smije. Kako hoda. Kako gleda. Kako si uređuje frizuru. Imao je malo dužu kosu, svezanu u repić. Seksi. Joj, nikada me neće opaziti. Do kraja života ću ga tako promatrati iz nekoga kuta naše škole.

Jednoga sam dana čitala u časopisu da nije ništa neobično ako žena preuzme inicijativu i učini prvi korak... Ne bojte se, nisam bila dosta hrabra za to! Morala sam izmisliti neki trik. Ali koji? Nekoliko sam noći kovala planove: Kad Patrik ide u kantu, gurat ću se tako blizu njega da mu ništa drugo neće preostati, nego da me barem vidi. Ili još bolje: past ću u nesvijest, a on će se sagnuti prema meni i... joj... uh! No dobro, sanjati se smije, zar ne?

Bilo kako bilo, sve je ispalo drugačije. Prije sata razrednica me poslala u 4.e razred po svoje naočale. U 4.e razred! Nervozna, vesela, puna straha, ali i puna očekivanja išla sam prema razredu. Kad sam htjela otvoriti vrata, ona su se otvorila sama. I koga sam ugledala? NJEGA. Imao je naočale u ruci i kao da je znao što namjeravam. Mirno mi je dao naočale i pitao: „Idemo li danas nakon šestoga sata u park?“ A ja, kako ne bih odgovorila odmah kao iz pištolja, kratko čekam, a onda kažem: „Hm, da, mogli bismo! Ako želiš?“ Odjednom mi je naša razrednica postala simpatična. Draga moja zaboravljiva razrednica.

Prije randevua išla sam najmanje pet puta na zahod. Što zbog nervoze, što zato jer sam se morala urediti. Bez šminke na randevu – nezamislivo.

Dugo smo razgovarali o svemu i svačemu, ali i o velikim životnim pitanjima. Filozofirali smo. Bila sam u drugom svijetu, najsretnija djevojka od Matrštofa do Saturna. Ne, do Jupitera! Nisam više znala koji je planet bliže Zemlji. Sjedili smo na travi uz debelo stablo, iza kojega smo se sakrili od znatiželjnih pogleda. Najednom se dogodi to što sam si najviše željela: Patrik me poljubi. U usta. Dugo. Nježno. A ja? Vrtuljak. Bez riječi. Bila sam u sedmom nebu. Jesam li u kakvom filmu?

Polako otvaram oči. Tada vidim kako pored mene prolaze poznate cipele, pogledam malo više – i hlače mi se čine poznate. Na sekundu sam ih vidjela. A onda ih više nije bilo. Nije moguće! Je li to zaista bio tata? Znači, tata nas je vidio?! Ubit će me! A mama definitivno dva puta! Moram kući. Odmah. Sutra me neće biti u školi. Bit ću mrtva. A jadni Patrik? On će plakati na mojem grobu. Bolje da ne idem kući. Ne, moram. Ne ide drugačije. Katastrofa. Gotova sam. Tiho i drščuci otvaram vrata. Čujem kako se približavaju koraci. Tata. „Tata, ja sam...“ „Bok, mala, hej, dobar ukus, moram reći...!“

(Izvor slike: <https://publicdomainvectors.org/de/kostenlose-vektorgrafiken/Illustration-der-paar-k%C3%BCssen-zu-skizzieren/35287.html>, 23.10.2018., 6:37h)

Odgovorite cijelim rečenicama!

- Kakav je Patrik?
- Kakva je, po vašemu mišljenju, pripovjedačica?
- Što mislite o očevoj reakciji?
- Kako bi vaši roditelji reagirali?
- Kakav/kakva treba biti dječak/djevojčica da bi vam se svidio/svidjela?
- Jeste li već bili zaljubljeni? Kako je to bilo?